

A szegény lány és a földes úr fia

Egyszer volt, még régen is volt, és éppen Magyarországon, egy kicsiny falu. Ebben a kis faluban csupa szegény ember lakott és a földesúr, akit mindenki úgy hívott: a tajtékpipás. Azért kapta a nevet, mert a pipa, csak akkor került ki a szájából, ha evett, vagy két mondat között levegőt vett.

A szegények között lakott egy még szegényebb ember a feleségével és az egyetlen vagyonával, a csodaszép lányával Erzsóval. Aki meglátta a csodaszép lányt, annak rögvest táva maradt a szája, a lélegzete is elakadt, ha belenézett a tengerkék szemébe, meghallotta bársonyos hangját.

A tajtékpipás földes úrnak, is volt a vagyona mellett, egy délceg, eszes fia Janó, akit Debrecenben taníttatott, pedig nagyon messzire esett a falutól, ahol laktak. Már kisgyerek korától fogva a közelébe sem engedte a szegény embereknek, annyira féltette. Hogy mitől féltette, azt maga sem tudta, csak azt érezte, irtózik a szegénységtől, és hogy ne kerüljön kapcsolatba velük, minden gazdasági munkát az intézőjével végeztetett.

— Na, fiam — szólt a földes úr Janóhoz, amikor elérte a nagykorúságot —, itt az idő, hogy átvedd a gazdaságot, de előbb asszonyt kell hoznod a házhoz. A harmadik faluban élő bíró lányát néztem ki neked, azt kell feleségül vened.

— Nem is ismerem — tiltakozott rémülten Janó.

— Majd megismered a menyegző után — Jelentette ki az apa, keményen, ellentmondást nem tűrő hangon. — Megesküdtem a bírónak, vesszen el a tajtékpipám, ha nem tartom a szavamat. ezt pedig nem akarhatod.

— Nem is érdekli apámuramat, hogy boldog leszek-e? — kesergett Janó.

— Lárifári! Meglásd, a boldogság magától megjön. Annyit megengedek, hogy a menyegző előtt megtekinthesd a jövődöbelidet. Felöltözöl vándorlegénynek, bekopogatsz a bírókhoz és kérsz egy pohár vizet.

Mit tehetett Janó, felöltözött vándorlegénynek, és elindult lánynézőbe. Ahogy ment, mendegélt a fákkal övezett országúton, a fák mögül egy csengő énekhang ütötte meg a fülét. Megtorpant, és fülelni kezdett. Nem tudott ellenállni, hogy ne tudja meg, ki a hang gazdája. Az történt, ami várható volt. Amint meglátta Erzsót, annyira elbűvölte a lány szépsége, hogy ott rögvest bele is szeretett. Megfeledkezett ő az apjának tett ígéretéről a bíró lányáról, oda állt Erzsó elé. — Ki vagy te széplány? — kérdezte elragadtatva.

— Te vagy az idegen, neked kell előbb megmondani, ki vagy — vágta ki Erzsó bátran, miközben fülig pirult, mert már neki is megtetszett délceg fiú.

— Láthatod, vándorlegény vagyok.

— És, hová vándorolsz?

— Feleségnek valót keresek.

Szomorúság lepte el Erzsó arcát, könnyecsek hullottak ki tengerkék szeméből. — Akkor csak menj, és járj szerencsével!

Erre aztán derűsen nevette el magát Janó. — Én bizony egy tapodtat sem megyek tovább, amikor a szívem választottja itt áll előttem. Akarsz-e a feleségem lenni?

A válasz nem is lehetett más, csak az, hogy igen.

— Hercegnő leszel mellettem, selyembe, bársonyba öltöztetlek — ígérte Janó, és úgy érezte, ő a világ legboldogabb embere. — Gyere, megmutatlak apámnak.

Amikor a földesúr hatalmas házához értek, és Janó nyitni akarta a kaput, Erzsó ijedten hátrálni kezdett. — Nem mondtad, kinek a fia vagy — sírta el magát. — Én soha nem lehetek a feleséged, mert én szüleim nagyon, nagyon szegény emberek.

— Sose törődj vele, az én apám nagyon gazdag, jut itt mindenkinek — mondta Janó. Megfogta a lány kezét és behúzta a kapun.

A pipa kiesett a földesúr szájából, és begurult a szekrény alá, amikor a fia bejelentette, hogy itt a mátkája, és mielőbb szeretné megtartani a menyegzőt. Éktelen haragra gerjedt. — Nem oda Buda! — kiáltotta, a homlokáig elvörösödve. — Ez a lány, nem az a lány. Ez egy kódis

— Apámuram — húzta ki magát Janó —, már nem vagyok kiskorú, az életem nem apámuramé, hanem az enyém. Ha apámuram nem egyezik bele a házasságunkba, világgá megyünk, a vagyonát pedig megtarthatja magának.

Erre aztán megrémült a földesúr, lenyelte a haragját, megenyhülten tette egymáséba a két fiatal kezét, és még meg is simogatta. — Ha ti így gondoljátok, nincs ellenvetésem, legyen meg az a menyegző mielőbb. Fogass be fiam a hintóba, hozasd ide a mátkád szüleit, hogy közösen igyuk meg az áldomást.

Nem sok idő múlva óriási lakodalmat csaptak, és meghívták a falu apraját, nagyját is. Csak a tajtékpipa nem lett meg, úgy elgurult.